

Léka Géza

Rettegés

Dzsó, öreg Dzsó, ha tudnád,
 mikor az első Utassy-verset,
 a *Cezaroşescut* a kezembe
 nyomtad (azon melegében
 még *Cézarescu* volt a címe),
 én azt kívántam, zuhanjon le
 a nagyharang a gőgös Füredi
 parkban, csapjon egetverő
 zenebonát, és...
 na jó, ha nem, hát nem, de
 legalább Szeift Béla festménye,
 az a keresztre pingált csontváz
 szakadjon le rám a fejem fölül,
 szaggassa magával a tapétát,
 Zsóka tányérokát, poharakat
 törjön-zúzzon a konyhában,
 fusson ki a tej, robbanjon,
 hányjon epét a kávéfőző,
 fröcskölje vizét, bolonduljon
 meg a szódásszifon, és igen,
 mint megkergült hangyák,
 úgy meneküljenek a betűk
 szanaszét a versből, a lapról,
 ne legyen időm mukkanni,
 mondani valamit,
 szólni,
 beszélni.

Léka Géza
 (1957, Budapest)
 költő, író,
 a Hítel szerkesztője

Marin

Dzsó, öreg Dzsó, ha tudnád,
 szívbeli bolgár komáddal,
 Marin Georgievvel paroláztam
 tegnap a MOM-ban,

még fényképet is mutattam
 neki rólad, persze telefonon
 (ami akkora abszurdum, hogy
 már-már költői alakzat),

Zsuzsi kattintotta a Hajós utcai
 konyhában, 2008 tavaszán,
 amint a fadobozból elősétált
 Kossuth apánk emeli, lengeti

feléd aranyozott kiskalapját
 az ebédlőasztal pódiumáról...,
 s míg Arató Gyuri fordított,
 Marin állt, fülelt, fókuszált:

és rebbent a dús szemöldök,
 fölszárnyalt a rodopei sas,
 s járt-kelt a léleknyi charter
 Budapest és Szófia között.